

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 1. marca 2017¹

Zadeva C-60/16

**Mohammad Khir Amayry
proti
Migrationsverket**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (višje upravno sodišče v Stockholmu, ki odloča o zadevah v zvezi s priseljivanjem, Švedska))

„Predhodno odločanje – Uredba (EU) št. 604/2013 – Določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države – Člen 28 – Pridrzanje zadevne osebe zaradi njene predaje v odgovorno državo članico – Rok, v katerem je treba izvesti predajo – Izračun roka – Nacionalni predpisi, ki dovoljujejo pridržanje zadevne osebe in podaljšanje tega pridržanja za več kot dva meseca – Dopustnost“

I. Uvod

1. Sodišče je v tej zadevi pozvano k razlagi določb člena 28(3) Uredbe (EU) št. 604/2013² zaradi določitve rokov, ki se uporabljajo za postopek predaje prosilca za mednarodno zaščito, ki je pridržan do predaje v državo članico, odgovorno za obravnavanje njegove prošnje.
2. Zakonodajalec Unije za zagotovitev izvedbe te predaje državam članicam dovoljuje, da zadevno osebo pridržijo, če je na podlagi presoje posameznega primera očitno, da bi se lahko izognila postopku predaje, in to le, če je to pridržanje sorazmerno in drugih manj prisilnih ukrepov ni mogoče uporabiti.
3. Za zagotovitev, da bo pridržanje trajalo čim manj časa, je zakonodajalec določil roke, ki se uporabljajo za postopek za določitev odgovorne države članice in dejansko izvedbo postopka predaje, v členu 28(3) Uredbe Dublin III – za katerega razlago je Sodišče zaproseno v tej zadevi – na podlagi načel nujnosti in sorazmernosti.
4. Predložitveno sodišče se z vprašanji za predhodno odločanje sprašuje o načinih izračuna teh rokov v primeru, ki ga zakonodajalec Unije ni predvidel.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Uredba Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31), v nadaljevanju: Uredba Dublin III.

5. Prosilec namreč ni bil pridržan v zgodnji fazi postopka, kot je izrecno predvideno v členu 28(3) te uredbe – to je preden država članica, ki daje zahtevo, predloži zahtevo za (ponovni) sprejem prosilca državi članici, ki jo šteje za odgovorno – temveč je bil pridržan v poznejši fazi tega postopka, ko je zadnjenavedena država sprejela to zahtevo in je torej treba določiti le še praktične podrobnosti izvedbe predaje.

6. Čeprav odgovor na vprašanja, ki jih postavlja predložitveno sodišče, ni razviden iz besedila člena 28(3) navedene uredbe, pa ga je vseeno mogoče izpeljati najprej iz splošne sistematike tega člena ter še posebej iz načel sorazmernosti in nujnosti, na katerih temeljijo roki, ki se uporabljajo za postopek predaje pridržanega prosilca, nato iz ciljev, ki jim sledi zakonodajalec Unije v tem okviru, in nazadnje iz sodne prakse Sodišča.

7. Po končani analizi bom Sodišču predlagal, naj odloči, da imata v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, zadevni državi članici od pridržanja prosilca za izvedbo njegove predaje na voljo šest tednov.

8. Pojasnil bom tudi, da v primeru, ko je prosilec vložil pritožbo zoper odločitev o predaji ali zahteval ponovni pregled te odločitve, ta rok znova teče od trenutka, ko preneha veljati odložilni učinek te pritožbe ali tega ponovnega pregleda, če je odlog dejanski, če so ga sprejela pristojna nacionalna sodišča ali tudi če je zanj zaprosila zadevna oseba v smislu člena 27(3) Uredbe Dublin III.

9. Nazadnje bom predstavil razloge, iz katerih menim, da ob upoštevanju te razlage člen 28(3) te uredbe nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v tej zadevi, ki dovoljuje, da pridržanje prosilca zaradi njegove predaje traja več kot šest tednov, in dopušča podaljšanje pridržanja do dvanajstih mesecev iz razlogov, ki ne izpolnjujejo zahtev glede jasnosti in predvidljivosti, ki veljajo za sprejetje ukrepov o omejevanju prostosti.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva 2013/33/EU

10. Člen 8(3)(f) Direktive 2013/33/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o standardih za sprejem prosilcev za mednarodno zaščito³ določa:

„Prosilca se sme pridržati le:

[...]

(f) v skladu s členom 28 Uredbe [Dublin III].“

11. Člen 9 te direktive, naslovljen „Jamstva za pridržane prosilce“, v odstavku 1 določa:

„Prosilca se pridržni za čim krajše obdobje in se ga obdrži v pridržanju le tako dolgo, dokler veljajo razlogi iz člena 8(3).

Upravni postopki v zvezi z razlogi za pridržanje iz člena 8(3) se skrbno izvršujejo. Zamude v upravnih postopkih, ki jih ni mogoče pripisati prosilcu, ne upravičujejo nadaljevanja pridržanja.“

³ UL 2013, L 180, str. 96.

2. Uredba Dublin III

12. V uvodni izjavi 20 te uredbe je navedeno:

„Pridržanje prosilcev bi bilo treba uporabljati v skladu z osnovnim načelom, da se osebe ne bi smelo pridržati samo zato, ker zaprosi za mednarodno zaščito. Pridržanje bi moralo trajati čim krajše možno obdobje, zanj pa bi morali veljati načeli nujnosti in sorazmernosti. Zlasti mora biti pridržanje prosilcev v skladu s členom 31 Ženevske konvencije [z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev]. Postopki, predvideni v tej uredbi v zvezi s pridržano osebo, bi se morali uporabljati prednostno v najkrajšem možnem roku.“

13. Člen 27 navedene uredbe, naslovljen „Pravna sredstva“, določa:

„1. Prosilec [...] ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.

[...]

3. Za namene pritožb zoper ali ponovnega pregleda odločitev o predaji države članice v svojem nacionalnem pravu določijo:

- (a) da ima prosilec na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda pravico ostati v zadevni državi članici do zaključka postopka pritožbe ali ponovnega pregleda, ali
- (b) da se predaja avtomatično odloži in da takšna odložitve preneha veljati po preteku razumnega obdobja, v katerem bi sodišče ali razsodišče po natančni preučitvi zahteve za odlog moralo odločiti, ali pritožbi ali ponovnemu pregledu zahteve odobri odložilni učinek, ali
- (c) da ima zadevna oseba možnost, da v razumnem obdobju od sodišča ali razsodišča zahteva odložitve izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njegova pritožba ali poteka ponovni pregled. Države članice z odložitvijo predaje do sprejetja odločitve o prvi zahtevi za odlog zagotovijo, da je na voljo učinkovito pravno sredstvo. Vse odločitve glede odložitve izvršitve predaje se sprejmejo v razumnem obdobju, ki omogoča podrobno in natančno preučitev zahteve za odlog. V odločitvi, da se izvršitev odločitve o predaji ne odloži, so navedeni razlogi za takšno odločitev.

4. Države članice lahko določijo, da se lahko pristojni organi po uradni dolžnosti odločijo, da bodo odložili izvršitev odločitve o predaji, dokler se obravnava pritožba ali poteka ponovni pregled.“

14. Člen 28 Uredbe Dublin III, ki je v njenem delu V, naslovljenem „Pridržanje za namen predaje“, določa:

„1. Države članice ne smejo pridržati osebe zgolj zato, ker v zvezi z njo poteka postopek, določen v tej uredbi.

2. Kadar obstaja znatna nevarnost, da bo oseba pobegnila⁴, lahko države članice na podlagi presoje vsakega posameznega primera zadevno osebo pridržijo, da bi omogočile izvedbo postopkov za predajo v skladu s to uredbo, vendar le, če je ukrep pridržanja sorazmeren in ni mogoče učinkovito uporabiti drugih manj prisilnih ukrepov.

⁴ V členu 2(n) navedene uredbe je „nevarnost pobega“ opredeljena kot „nevarnost, da bo prosilec ali državljan tretje države ali oseba brez državljanstva[,] v zvezi s katero poteka postopek predaje, pobegnila, v skladu z oceno posameznega primera na podlagi objektivnih kriterijev, ki so določeni z zakonom“.

3. Pridrzanje traja čim manj časa in ne sme trajati dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih upravnih postopkov vse do izvršitve predaje v skladu s to uredbo.

Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, rok za predložitev zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ni daljši od enega meseca od vložitve prošnje. Država članica, ki izvaja postopek v skladu s to uredbo, v takih primerih zaprosi za nujen odgovor. Tak odgovor se poda v dveh tednih od prejema prošnje. Če v dveh tednih odgovora ni, je to enakovredno sprejetju zahteve in posledica tega je obveznost sprejema ali ponovnega sprejema osebe, vključno z obveznostjo zagotovitve ustrezne ureditve za prihod.

Kadar je oseba pridržana v skladu s tem členom, se njena predaja iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico izvede, kakor hitro je to praktično izvedljivo, najpozneje pa v šestih tednih po tem, ko je druga država članica implicitno ali eksplicitno odobrila zahtevo za sprejetje ali ponovno sprejetje zadevne osebe, ali od trenutka, ko preneha veljati odločilni učinek pritožbe ali ponovnega pregleda v skladu s členom 27(3).

Kadar država članica, ki daje zahtevo, zahteve za sprejem ali ponovni sprejem ne predloži v predpisanem roku ali če se predaja ne izvede v navedenem roku šestih tednov iz tretjega pododstavka, oseba več ne sme biti pridržana. Členi 21, 23, 24 in 29 se še naprej ustrezno uporabljajo.

4. Kar zadeva pogoje za pridržanje in zaščitne ukrepe, ki veljajo za pridržane osebe, se zaradi omogočanja postopkov predaje v odgovorno državo članico uporabljajo členi [od 9 do 11] Direktive 2013/33[...].“

15. Člen 29(1) Uredbe Dublin III, ki je v delu VI, naslovljenem „Predaje“, določa:

„Predaja prosilca [...] iz države članice, ki poda zahtevo, v odgovorno državo članico, se izvede v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, ki poda zahtevo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po odobritvi zahteve, da bo druga država članica sprejela ali ponovno sprejela zadevno osebo[,] ali končni odločitvi o pritožbi ali ponovnem pregledu, če v skladu s členom 27(3) obstaja odločilni učinek.

[...]“

B. Švedsko pravo

16. Poglavje 1, člen 8, utlänningslagen (zakon o tujcih) z dne 29. septembra 2005⁵ določa, da se mora zakon uporabljati tako, da svoboda tujca v nobenem posameznem primeru ni omejena bolj, kot je potrebno.

17. Poglavje 1, člen 9, tega zakona določa, da se določbe o obveznosti zapustiti državo in izgonu smiselno uporabljajo tudi za odločitve o predaji na podlagi Uredbe Dublin III.

18. Pravila o pridržanju in spremljanju tujcev so navedena v poglavju 10 tega zakona.

19. Člen 1, drugi odstavek, točka 3, tega poglavja dovoljuje pridržanje tujcev, starejših od 18 let, zaradi priprave na izvršitev odločitve o izgonu ali zaradi izvršitve te odločitve.

20. V skladu s poglavjem 10, člen 1, tretji odstavek, navedenega zakona se pridržanje odredi le, če obstaja nevarnost, da bo zadevna oseba na Švedskem storila kaznivo dejanje, pobegnila, se izognila izvršitvi odločitve o predaji ali to izvršitev kako drugače preprečila.

5 SFS 2005, št. 716, v nadaljevanju: zakon o tujcih.

21. V skladu s poglavjem 10, člen 4, drugi odstavek, zakona o tujcih je tujec lahko pridržan zaradi predaje največ dva meseca, razen če obstajajo tehtni razlogi, ki upravičujejo pridržanje za daljše obdobje. Če taki razlogi obstajajo, tujec ne more biti pridržan več kot tri mesece. Če je verjetno, da bo izvršitev odločitve o predaji trajala več časa zaradi nesodelovanja tujca, ali če je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna, lahko pridržanje traja največ 12 mesecev.

22. V poglavju 12, člen 13, tega zakona je določeno, da Migrationsverket (urad za migracije, Švedska) lahko odloži izvršitev odločitve o odstranitvi, če to upravičujejo posebni razlogi.

III. Dejansko stanje in vprašanja za predhodno odločanje

23. Mohammad Khir Amayry je 19. decembra 2014 na Švedskem vložil prošnjo za mednarodno zaščito. Po preverjanju v sistemu Eurodac pa se je izkazalo, da je zadevna oseba nekaj dni prej, to je 6. decembra 2014, vstopila na italijansko ozemlje in da je 17. decembra 2014 že zaprosila za zaščito pri danskih organih. Zato je na podlagi določb člena 13(1) Uredbe Dublin III urad za migracije 15. januarja 2015 italijanske organe zaprosil, naj zadevno osebo ponovno sprejmejo.

24. Italijanski organi so to zahtevo odobrili 18. marca 2015.

25. Urad za migracije je zato 2. aprila 2015 zadevni osebi zavrnil prošnjo za izdajo dovoljenja za prebivanje, vključno s prošnjo za mednarodno zaščito, in odločil, da se zadevno osebo preda Italiji. Poleg tega je urad za migracije menil, da obstaja nezanemarljiva nevarnost, da bo zadevna oseba pobegnila, zato se je odločil, da jo bo pridržal.

26. Zadevna oseba je nato te odločitve izpodbijala pred Förvaltningsrätten i Stockholm (upravno sodišče v Stockholmu, Švedska). Urad za migracije se je zaradi te tožbe odločil, da odloži izvršitev odločitve o predaji na podlagi poglavja 12, člen 13, zakona o tujcih in člena 27(3)(c) Uredbe Dublin III. Förvaltningsrätten i Stockholm (upravno sodišče v Stockholmu) je 29. aprila 2015 tožbo zavrnilo, ker je med drugim menilo, da obstaja nevarnost, da bi M. Khir Amayry, če bi bil izpuščen na prostost, pobegnil, se izognil izvršitvi odločitve o predaji ali to izvršitev kako drugače oviral. Zadevna oseba je pri predložitvenem sodišču vložila pritožbo zoper to sodbo.

27. Odločitev o predaji je bila izvršena 8. maja 2015. Zadevna oseba se je nato vrnila na Švedsko, kjer je 1. junija 2015 vložila novo prošnjo za mednarodno zaščito.

28. Predložitveno sodišče je 30. julija 2015 odločilo, da ne dovoli pritožbe v zvezi z delom sodbe, ki se je nanašal na predajo, dopustilo pa je pritožbo v delu, ki se je nanašal na pridržanje.

29. V teh okoliščinah je Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (višje upravno sodišče v Stockholmu, ki odloča o zadevah v zvezi s priseljevanjem, Švedska) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali se lahko šesttedenski rok iz člena 28(3) Uredbe [Dublin III], če prosilec za [mednarodno zaščito] ni pridržan takrat, ko odgovorna država članica privoli v njegov sprejem, je pa pridržan pozneje – z obrazložitvijo, da se šele takrat presodi, da obstaja znatna nevarnost za pobeg osebe – izračuna od dneva, ko je oseba pridržana, ali pa se ta rok izračuna od katerega drugega dne, in če je tako, od kdaj?
2. Ali člen 28 Uredbe [Dublin III] v položaju, v katerem prosilec za [mednarodno zaščito] takrat, ko je odgovorna država članica privolila v njegov sprejem, ni pridržan, nasprotuje uporabi nacionalnih pravil, ki na Švedskem pomenijo, da se tujec ne sme pridržati do izvedbe [predaje] za več kot dva meseca, če ni tehtnih razlogov, da se pridrži za daljše obdobje, če pa taki tehtni razlogi obstajajo,

se lahko tujec pridrži največ tri mesece, ali če je verjetno, da bo zaradi njegovega pomanjkljivega sodelovanja izvedba [predaje] trajala dlje, ali je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna, največ dvanajst mesecev?

3. Ali začne teči nov šesttedenski rok za predajo, če se izvedbeni postopek [predaje] znova začne, ko pritožba ali ponovni pregled nima več odložilnega učinka (glej člen 27(3) [Uredbe Dublin III]), ali pa je treba na primer odšteti število dni, ko je bila oseba že pridržana, potem ko je odgovorna država članica privolila v njen sprejem ali ponovni sprejem?
4. Ali je pomembno, ali prosilec za [mednarodno zaščito], ki se je pritožil zoper odločitev o predaji, ni sam zaprosil za odložitev izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njegova pritožba (glej člen 27(3)(c) in (4) Uredbe [Dublin III])?''

IV. Analiza

30. Zaporedoma bom analiziral prvo, tretje in četrto vprašanje za predhodno odločanje, ki se vsa nanašajo na razlago določb člena 28(3) Uredbe Dublin III. Nazadnje pa bom preučil drugo vprašanje in pri tem analiziral obseg te razlage glede na besedilo zadevne nacionalne zakonodaje.

A. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

31. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu sprašuje, ali je treba v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, ko je država članica, ki daje zahtevo, pridržala prosilca, potem ko je odgovorna država članica odobrila zahtevo za (ponovni) sprejem tega prosilca, člen 28(3) te uredbe razlagati tako, da šesttedenski rok, ki ga imata ti državi na voljo za izvedbo predaje, začne teči od pridržanja prosilca. Če ni, predložitveno sodišče prosi Sodišče, naj pojasni, kdaj začne teči ta rok.

32. Povedano drugače, predložitveno sodišče prosi Sodišče, naj pojasni pravno ureditev, ki velja za zadevno osebo, in zlasti naj natančneje opredeli roke, ki se uporabljajo za postopek predaje, v katerem je treba obravnavati to osebo.

33. Odgovor na to vprašanje ni razviden iz besedila člena 28(3) navedene uredbe, ker zakonodajalec ni izrecno predvidel položaja, kot se obravnava v tej zadevi.

34. Ta odgovor je vseeno mogoče izpeljati na eni strani iz splošne sistematike te določbe, zlasti iz načela, ki ga je zakonodajalec določil v prvem pododstavku te določbe, in uporabe tega načela v tretjem pododstavku navedene določbe, ter na drugi strani iz ciljev Uredbe Dublin III.

35. Zakonodajalec v členu 28(3), prvi pododstavek, te uredbe določa načelo, da mora pridržanje „traja[ti] čim manj časa in ne sme trajati dlje, kot je razumno potrebno za skrbno izvedbo potrebnih *upravnih postopkov* vse do izvršitve predaje“.⁶

36. Zakonodajalec tako prenaša načelo iz uvodne izjave 20 navedene uredbe, po katerem morata za trajanje pridržanja prosilca veljati načeli nujnosti in sorazmernosti.

37. Spoštovanje teh načel mora zagotavljati, da se omejitve izvrševanja prosilčeve pravice do prostosti izvajajo v mejah nujno potrebnega, hkrati pa se organom zadevnih držav članic zagotavlja, da imajo materialne pogoje za pravilno izvedbo predaje.

⁶ Moj poudarek.

38. Na podlagi teh dveh načel je zakonodajalec nato v členu 28(3), drugi in tretji pododstavek, Uredbe Dublin III določil roke, za katere meni, da jih je razumno dati državam članicam za izvedbo vseh postopkov, potrebnih najprej za določitev odgovorne države članice in nato za predajo prosilca v položaju, ko je ta že pridržan.

39. Člen 28(3), drugi pododstavek, te uredbe ureja postopek pred privolitvijo države članice, na katero je zahteva naslovljena, v sprejem. Zakonodajalec tako določa čas, ki ga ima država članica, ki daje zahtevo, na voljo za predložitev zahteve za (ponovni) sprejem v državi članici, ki jo šteje za odgovorno, in čas, ki ga ima zadnjenavedena država na voljo za odgovor na to zahtevo.

40. Na podlagi tega pododstavka ima država članica, ki daje zahtevo, na voljo največ en mesec od prosilčeve vložitve prošnje za mednarodno zaščito, da pri državi članici, ki jo šteje za odgovorno, poda zahtevo za (ponovni) sprejem, ta država pa ima nato na voljo dva tedna, da odgovori na to zahtevo. Iztek tega zadnjega roka pomeni prenos odgovornosti na državo članico, na katero je zahteva naslovljena.

41. Člen 28(3), tretji pododstavek, navedene uredbe pa ureja postopek po privolitvi države članice, na katero je naslovljena zahteva, v (ponovni) sprejem prosilca in sprejetju odločitve o predaji. Zakonodajalec namreč izrecno določa rok, ki se uporablja za predajo prosilca iz države članice, ki daje zahtevo, v „odgovorno državo članico“, kar pomeni, da je bila odgovorna država članica opredeljena in da je implicitno ali eksplicitno privolila v (ponovni) sprejem prosilca. Poleg tega je zakonodajalec določil, da je treba predajo izvesti, „kakor hitro je to *praktično* izvedljivo“⁷, kar zahteva obstoj predhodne odločitve, ki določa načelo predaje prosilca iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico.

42. Zakonodajalec s to določbo tako opredeljuje čas, ki ga ima država članica, ki daje zahtevo, da v praksi organizira in izvede predajo, zaradi katere je bila sprejeta odločitev o pridržanju prosilca.

43. Zakonodajalec meni, da je razumno potreben rok za izvedbo te predaje največ šest tednov od implicitne ali eksplicitne odobritve zahteve za (ponovni) sprejem ali od trenutka, ko preneha veljati odložilni učinek pritožbe ali ponovnega pregleda. Zakonodajalec torej določa, da začne rok teči od trenutka, ko je nameravana izvedba predaje dogovorjena in zagotovljena ter je zato treba določiti le še praktične podrobnosti njene izvedbe.

44. Nazadnje, člen 28(3), četrti pododstavek, Uredbe Dublin III določa posledice, povezane s kršitvijo zgoraj navedenih rokov. Ti roki določajo strogo mejo za izvedbo postopka predaje, zaradi katerega je bila sprejeta odločitev o pridržanju, ker mora država članica, ki daje zahtevo, odpraviti to pridržanje, če ji ne uspe predložiti zahteve ali če ji ne uspe predati prosilca v predpisanem roku, in to ne glede na razloge, ki bi jih ta država lahko navedla.

45. Kakšne sklepe lahko izpeljemo iz splošne sistematike tega besedila?

46. Ugotavljam, da roki iz člena 28(3), drugi in tretji pododstavek, te uredbe spadajo v okvir postopka, v katerem je bil prosilec pridržan v zelo zgodnji fazi tega postopka, to je preden je država članica, ki daje zahtevo, predložila zahtevo za (ponovni) sprejem prosilca.

⁷ Moj poudarek.

47. To je razvidno ne le iz besedila drugega pododstavka te določbe, ker je zakonodajalec določil rok za predložitev zahteve, temveč tudi iz besedila tretjega pododstavka te določbe, ker je zakonodajalec določil, da začne zadevni šesttedenski rok teči od odobritve navedene zahteve. Rok, ki ga je zakonodajalec tako določil v členu 28(3), tretji pododstavek, navedene uredbe, je logično nadaljevanje določb prejšnjega pododstavka in temelji na tem, da je prosilec že pridržan, ko država članica, ki daje zahtevo, predloži zahtevo za (ponovni) sprejem.

48. Zato se roki iz člena 28(3), drugi in tretji pododstavek, Uredbe Dublin III ne uporabljajo v okviru postopka, kot se obravnava v tej zadevi, ko je bil prosilec pridržan, potem ko je država članica, na katero je zahteva naslovljena, privolila v (ponovni) sprejem, še preden je bila predaja prosilca v praksi organizirana.

49. Zato ni posebnih določb, ki bi pokrivalo položaj, ko se za prosilca zaradi njegovega pridržanja ne uporablja več člen 29(1) te uredbe – ki določa splošno ureditev in najdaljši šestmesečni rok za izvedbo predaje prosilca, ki ni pridržan – temveč zanj velja člen 28 navedene uredbe, ki vsebuje posebne določbe in določa posebne podrobnosti za postopek predaje pridržanih oseb.

50. Vendar se mi ne zdi, da se tu soočamo s pravno praznino.

51. Kot sem navedel,⁸ je namreč odgovor na vprašanje, ki ga postavlja predložitveno sodišče, najprej razviden iz splošnega načela, ki ga je zakonodajalec Unije določil v členu 28(3), prvi pododstavek, Uredbe Dublin III. Tako mora pridržanje trajati čim manj časa ter na podlagi načel nujnosti in sorazmernosti ne sme trajati dlje, kot je razumno potrebno za izvedbo postopkov, zahtevanih za izvedbo predaje.

52. Dalje, omeniti je treba način, kako je zakonodajalec Unije to načelo konkretno uporabil v členu 28(3), tretji pododstavek, te uredbe.

53. Pravni položaj zadevne osebe je namreč mogoče precej zlahka primerjati s položajem, na kakršnega se nanaša ta določba, ker je v obeh primerih posameznik pridržan, ko se zadevni državi članici dogovorita o predaji, ki se zato lahko dejansko začne.

54. V položaju, kot se obravnava v tej zadevi, zato ne vidim nobenega razloga za to, da bi odstopal od tega šesttedenskega roka, ki ga je zakonodajalec določil v navedeni določbi, ker – kot sem navedel⁹ – je to čas, ki ga je po mnenju zakonodajalca razumno treba dati zadevnima državam članicama, da v praksi organizirata predajo, od trenutka, ko je nameravana izvedba predaje dogovorjena in zagotovljena (ker je bila zahteva sprejeta ali ker preneha veljati odločilni učinek pritožbe ali ponovnega pregleda), in je torej treba določiti le še praktične podrobnosti njene izvedbe. V obravnavanem položaju pa je država članica, na katero je zahteva naslovljena, to je Italijanska republika, privolila v sprejem prosilca.

55. Ta rok mora torej zadevnima državam članicama omogočiti, da se dogovorita o izvedbi predaje, in, natančneje, omogočiti državi članici, ki daje zahtevo, da določi tehnične načine, na katere se bo predaja, ki se opravi v skladu z nacionalno zakonodajo slednje države, izvedla. Gre za rok, ki ga morata obe državi popolnoma izkoristiti za določitev tehničnih podrobnosti izvedbe predaje.¹⁰

⁸ Glej točko 34 teh sklepnih predlogov.

⁹ Glej točko 43 teh sklepnih predlogov.

¹⁰ Glej sodbo z dne 29. januarja 2009, Petrosian (C-19/08, EU:C:2009:41, točki 40 in 44).

56. Z omejitvijo roka za izvedbo predaje na šest tednov od trenutka, ko je njena nameravana izvedba načelno dogovorjena in zagotovljena, je torej zakonodajalec Unije uravnotežil na eni strani zahteve, povezane z izvedbo takega postopka, ki je lahko poln praktičnih in organizacijskih težav, in na drugi strani težo poseganja, ki ga pomeni pridržanje, v prosilčevo pravico do prostosti, zagotovljeno v členu 6 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

57. Začetek tega roka pa je lahko le datum, ko je bil prosilec dejansko pridržan. Očitno je namreč, da v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, šesttedenski rok iz člena 28(3), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III ne more začeti teči od odobritve zahteve za (ponovni) sprejem. V takem položaju je mogoče, da pride do pridržanja prosilca nekaj tednov, celo nekaj mesecev po tej odobritvi, in očitno je, da tega časa ni mogoče odšteti od šesttedenskega roka, ki ga imata zadevni državi članici na voljo za izvedbo predaje. Ta rok bi bil lahko izničen in vsekakor tako skrajšan, da država članica, ki daje zahtevo, ne le da ne bi uspela izvesti te predaje, temveč bi bila prisiljena tudi odpraviti pridržanje, s čimer bi bil postopku iz navedene določbe odvzet polni učinek.

58. Glede na vse navedeno zato menim, da je treba člen 28(3), prvi pododstavek, te uredbe razlagati tako, da imata v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, ko je država članica, ki daje zahtevo, pridržala prosilca za mednarodno zaščito, potem ko je država članica, na katero je zahteva naslovljena, privolila v njegov ponovni sprejem, ti državi članici na voljo šest tednov od pridržanja tega prosilca, da izvedeta njegovo predajo.

B. Tretje in četrto vprašanje za predhodno odločanje

59. Sodišče je s tretjim in četrtem vprašanjem, ki ju je treba preučiti skupaj, zaproseno, naj pojasni, kako je treba izračunati šesttedenski rok, ki ga imajo države članice za izvedbo predaje pridržanega prosilca, če je ta vložil pritožbo zoper odločitve o predaji ali zahteval ponovni pregled te odločitve.

60. Predložitveno sodišče želi predvsem izvedeti, ali je treba člen 28(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da imajo države članice od trenutka, ko preneha veljati odločilni učinek pritožbe ali ponovnega pregleda, nov šesttedenski rok za izvedbo predaje prosilca, ali pa je treba odšteti število dni, ko je bil ta pridržan, potem ko je odgovorna država članica odobrila zahtevo za (ponovni) sprejem tega prosilca.

61. Poleg tega se predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba za namene te presoje upoštevati dejstvo, da zadevna oseba pri pristojnem nacionalnem sodišču ni predlagala odloga izvršitve odločitve o predaji.

62. Na prvem mestu menim, da je zaprosena razlaga člena 28(3) te uredbe razvidna iz sodne prakse Sodišča in zlasti iz preudarkov Sodišča v sodbi z dne 29. januarja 2009, Petrosian.¹¹

63. V navedeni zadevi je bilo Sodišče zaproseno za razlago določb člena 20(1)(d) Uredbe (ES) št. 343/2003¹², ki je določal, da se mora predaja prosilca za azil v odgovorno državo članico izvesti, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po privolitvi v zahtevo za (ponovni) sprejem ali po odločbi o pritožbi ali pregledu z odločilnim učinkom.

64. Sodišče je bilo vprašano, ali začne rok za izvedbo predaje iz te določbe teči že z začasno sodno odločitvijo, da se izvedba postopka predaje odloži, ali šele s sodno odločitvijo, s katero se odloči o temelju postopka.

65. Sodišče se je pri odgovoru na to vprašanje oprlo predvsem na namensko razlago zadevne določbe, pri čemer je poudarilo cilj določitve roka, v katerem morajo države članice izvesti predajo.

¹¹ C-19/08, EU:C:2009:41.

¹² Uredba Sveta z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države, ki je bila razveljavljena z Uredbo Dublin III.

66. Sodišče je tako ugotovilo, da je ob upoštevanju dejanske kompleksnosti in organizacijskih težav, povezanih z izvedbo predaje, cilj šestmesečnega roka iz člena 20(1)(d) Uredbe št. 343/2003, da zadevnima državama članicama omogoči, da se dogovorita o izvedbi predaje, in, natančneje, da državi članici, ki daje zahtevo, omogoči, da določi načine, na katere se bo predaja izvedla.¹³ Tako je ob upoštevanju tega cilja menilo, da je treba začetek roka za izvedbo predaje določiti tako, da imajo države članice na voljo šest mesecev za določitev tehničnih podrobnosti izvedbe predaje. V teh okoliščinah je lahko ta rok začel teči šele, ko je bila nameravana izvedba predaje dogovorjena in zagotovljena ter ko je bilo treba določiti le še njen način, kar je posledično pomenilo, da je začel teči šele s sodno odločitvijo, s katero se je odločilo o temelju postopka.

67. V tej zadevi se mi zdi, da je to analizo mogoče uporabiti po analogiji.

68. Čeprav člen 28(3) Uredbe Dublin III določa rok za izvedbo predaje pridržane osebe, je cilj zakonodajalca v tem okviru enak cilju, ki ga je želel doseči v okviru člena 20(1)(d) Uredbe št. 343/2003. Kot smo videli, mora ta šesttedenski rok, ki ga imajo države članice na voljo od odobritve zahteve za (ponovni) sprejem ali od trenutka, ko preneha veljati odločilni učinek pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega pregleda te odločitve, tem državam članicam omogočiti, da v praksi organizirajo predajo pridržane osebe.

69. Torej ne gre za to, da se ta že tako kratek rok skrajša za obdobje, v katerem je bil prosilec za mednarodno zaščito pridržan.

70. Po eni strani je treba upoštevati, da je treba pridržanje prosilca zaradi njegove predaje razlikovati od ukrepa zapora. Tu ne gre za logiko kazni, od katere je treba odšteti število že prestanih dni pridržanja. Gre za upravni ukrep pridržanja, katerega čim krajše trajanje mora organom omogočiti, da zagotovijo predajo zadevne osebe.

71. Po drugi strani je treba zagotoviti polni učinek določb člena 28(3) te uredbe. Roka za izvedbo predaje torej ni mogoče skrajšati za število dni, ki jih je prosilec preživel v pridržanju, potem ko je odgovorna država članica privolila v njegov (ponovni) sprejem. Če bi bilo tako, bi namreč lahko prišlo do položaja, ko bi se rok, ki ga imajo države članice na voljo za izvedbo predaje prosilca, skrajšal za čas, ki ga nacionalna sodišča potrebujejo za odločitev o temelju odločitve o predaji. V takem primeru pa bi bilo mogoče, da bi se ta rok tako skrajšal, da zadevni državi članici lahko ne bi uspeli organizirati predaje prosilca v tem izredno kratkem obdobju in bi morali zato na podlagi člena 28(3), četrti pododstavek, navedene uredbe končati pridržanje zadevne osebe.

72. Zato je treba začetek tega roka določiti tako, da imajo države članice dejansko na voljo šesttedenski rok za določitev praktičnih podrobnosti izvedbe te predaje, pri čemer mora po mojem mnenju ta rok začeti teči od trenutka, ko pritožba zoper odločitev o predaji ali ponovni pregled te odločitve nimata več odložilnega učinka, kot je določeno v členu 28(3), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III.

73. Na drugem mestu menim, da se ta razlaga pravnega pravila ne more spreminjati glede na to, ali je odlog izvršitve odločitve o predaji dejanski, ali so ga sprejela pristojna nacionalna sodišča ali pa je zanj zaprosila zadevna oseba.

74. Naj spomnim, da morajo v skladu s členom 27(3) te uredbe in zaradi zagotovitve pravice do učinkovitega pravnega sredstva prosilca zoper odločitev o predaji države članice v svojem nacionalnem pravu določiti, da ima prosilec na podlagi pritožbe ali ponovnega pregleda pravico ostati v državi članici, ki daje zahtevo, do zaključka postopka pritožbe ali ponovnega pregleda (točka (a) te določbe)

¹³ Glej sodbo z dne 29. januarja 2009, Petrosian (C-19/08, EU:C:2009:41, točka 40).

„ali“ da se predaja avtomatično odloži, da nato sodišče v razumnem obdobju preuči, ali se pritožbi ali ponovnemu pregledu odobri odložilni učinek (točka (b) navedene določbe), „ali“ da ima zadevna oseba možnost, da zahteva odlog izvršitve odločitve o predaji, dokler se obravnava njena pritožba ali poteka ponovni pregled (točka (c) navedene določbe).

75. Kot je razvidno iz besed, ki jih je zakonodajalec Unije uporabil v členu 27(3) navedene uredbe, in zlasti iz prirednega veznika „ali“, ki ga je uporabil v točkah (a) in (b) te določbe, gre dejansko za alternativne ukrepe.

76. Prvič, ugotavljam, da je zakonodajalec v členu 28(3), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III določil, da začne šesttedenski rok teči od trenutka, ko pritožba ali ponovni pregled nimata več odložilnega učinka „v skladu s členom 27(3)“ te uredbe. Zakonodajalec je torej ta rok izračunal enako ne glede na to, ali je odlog izvršitve odločitve o predaji samodejen v smislu člena 27(3)(a) navedene uredbe, ali ga je sprejelo pristojno nacionalno sodišče v okviru člena 27(3)(b) Uredbe Dublin III ali pa je zanj zaprosila zadevna oseba na podlagi možnosti, ki ji jo daje člen 27(3)(c) te uredbe.

77. Drugič, menim, da je ob upoštevanju diskrecijske pravice, ki jo imajo države članice na podlagi člena 27(3) navedene uredbe v zvezi z obliko in podrobnostmi odloga izvršitve odločitve o predaji, šesttedenski rok iz člena 28(3) Uredbe Dublin III torej lahko le objektivni rok, ki začne teči od trenutka, ko preneha veljati odložilni učinek pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega pregleda te odločitve, neodvisno od zakonodajne izbire držav članic.

78. V tej zadevi je iz dejanskega stanja, kot ga je predložitveno sodišče predstavilo v predlogu, razvidno, da se je za tak odlog odločil urad za migracije na podlagi poglavja 12, člen 13, zakona o tujcih.

79. Ob upoštevanju teh preudarkov torej Sodišču predlagam, naj odloči, da je treba člen 28(3), tretji pododstavek, Uredbe Dublin III razlagati tako, da imata v primeru, ko je prosilec vložil pritožbo zoper odločitev o predaji ali zahteval ponovni pregled te odločitve, zadevni državi članici na voljo šesttedenski rok za izvedbo predaje tega prosilca, ko preneha veljati odložilni učinek pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega pregleda te odločitve, če je odlog samodejen v smislu člena 27(3)(a) te uredbe, če so ga sprejela pristojna nacionalna sodišča v okviru člena 27(3)(b) navedene uredbe ali če je zanj zaprosila zadevna oseba na podlagi člena 27(3)(c) te uredbe.

C. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

80. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu Sodišče sprašuje, ali je treba člen 28 Uredbe Dublin III razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v tej zadevi, ki za namene predaje prosilca za mednarodno zaščito iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico dovoljuje pridržanje za največ dva meseca, če ni tehtnih razlogov, da se pridrži za daljše obdobje, če pa taki tehtni razlogi obstajajo, se lahko tujec pridrži največ tri mesece, oziroma če je verjetno, da bo zaradi njegovega pomanjkljivega sodelovanja izvedba te predaje trajala dlje, ali je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna, največ dvanajst mesecev.

81. Na prvem mestu, odgovor na to vprašanje je razviden iz razlage člena 28(3) te uredbe, ki sem jo upošteval v okviru preučitve prvega vprašanja za predhodno odločanje.

82. Iz razlogov, ki sem jih navedel, menim, da je treba člen 28(3) navedene uredbe razlagati tako, da imata v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, državi članici na voljo največ šest tednov od pridržanja prosilca, da ga predata odgovorni državi članici.

83. Nacionalna zakonodaja, kot se obravnava v tej zadevi, ki dovoljuje pridržanje prosilca za mednarodno zaščito za več kot šest tednov in dopušča podaljšanje pridržanja do največ dvanajst mesecev, pa se mi zdi popolnoma v nasprotju z razlago, ki jo je treba podati glede besedila zavezujoče določbe, ki se uporablja neposredno, kot je člen 28(3) Uredbe Dublin III, in z zavezujočo naravo, ki jo imajo torej uredbe Unije.

84. Na drugem mestu, določbe te nacionalne zakonodaje se mi s tem, da dovoljujejo podaljšanje tega pridržanja na podlagi nejasnih razlogov, in to do največ dvanajstih mesecev, „če je *verjetno*, da bo izvršitev odločitve o predaji trajala več časa zaradi nesodelovanja tujca, ali če je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna“¹⁴, ne zdijo le v nasprotju z načeloma nujnosti in sorazmernosti, na katerih temelji pridržanje prosilca za mednarodno zaščito, temveč ne izpolnjujejo niti zahtev glede jasnosti in predvidljivosti, ki veljajo za sprejetje ukrepov o omejitvi prostosti.

85. Naj spomnim, da želi zakonodajalec Unije v členu 28 te uredbe zagotoviti, da se omejitve izvrševanja prosilčeve pravice do prostosti izvajajo v mejah tega, kar je nujno potrebno, da se zadevnima državam članicama omogoči, da izvedeta predajo prosilca.

86. Na eni strani je na podlagi člena 28(2) navedene uredbe pridržanje prosilca za mednarodno zaščito dovoljeno le iz enega razloga, ki se nanaša na ravnanje tega prosilca, saj morajo organi dokazati, da pomeni nezanemarljivo nevarnost pobega.

87. Na drugi strani tega pridržanja ni mogoče podaljšati prek rokov, ki so izrecno določeni v členu 28(3), drugi in tretji pododstavek, Uredbe Dublin III. Ti roki določajo strogo mejo za izvedbo postopka. Zakonodajalec Unije ne določa nobenega razloga, ki bi lahko upravičil podaljšanje teh rokov, in država članica, ki daje zahtevo, nazadnje ne bo imela druge izbire, kot da odpravi pridržanje prosilca, če v predpisanih rokih ne uspe predložiti zahteve za (ponovni) sprejem ali predati tega prosilca.

88. Nacionalna zakonodaja pa očitno odstopa od teh načel.

89. Prvič, ta zakonodaja dovoljuje podaljšanje pridržanja.

90. Drugič, ta zakonodaja podaljšanje tega ukrepa odvzema prostosti utemeljuje z obstojem nevarnosti ali verjetnosti („če je *verjetno*, da“¹⁵), kar je v očitnem nasprotju z zahtevo glede predvidljivosti in pridržanemu posamezniku ne zagotavlja potrebne pravne varnosti.

91. Tretjič, ta zakonodaja dovoljuje podaljšanje pridržanja prosilca za mednarodno zaščito na podlagi „tehnih razlogov“, ki niso natančneje opredeljeni, ali drugih razlogov, ki po mojem mnenju niso prepričljivi.

92. S tem, da dovoljuje podaljšanje tega pridržanja do največ dvanajstih mesecev, ker „je *verjetno*, da bo izvršitev odločitve o predaji trajala več časa zaradi nesodelovanja tujca, ali če je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna“¹⁶, je ta zakonodaja v nasprotju z razlogi, iz katerih se lahko to pridržanje odredi v skladu s členom 28(2) Uredbe Dublin III.

93. Naj spomnim, da je cilj pridržanja prosilca za mednarodno zaščito olajšati upravne in praktične postopke za njegovo predajo, med drugim z zagotavljanjem, da bo na voljo pristojnim organom in ne bo ogrozil izvedbe postopka predaje. Od trenutka, ko je prosilec torej pridržan zaradi učinkovite izvedbe te predaje, se mi zdi z zatrjevanjem nesodelovanja tega prosilca, čeprav mu je odvzeta prostost, težko upravičiti podaljšanje takega ukrepa.

¹⁴ Glej poglavje 10, člen 4, drugi odstavek, zakona o tujcih. Moj poudarek.

¹⁵ Glej poglavje 10, člen 4, drugi odstavek, zakona o tujcih. Moj poudarek.

¹⁶ Glej poglavje 10, člen 4, drugi odstavek, zakona o tujcih. Moj poudarek.

94. Poleg tega je treba v zvezi z razlogom, ki se nanaša na neobstoj potrebnih dokumentov za predajo, spomniti, da je v členu 9(1) Direktive 2013/33 zakonodajalec Unije izrecno navedel, da „[z]amude v upravnih postopkih, ki jih ni mogoče pripisati prosilcu, ne upravičujejo nadaljevanja pridržanja“.

95. Ob upoštevanju navedenega Sodišču torej predlagam, naj odloči, da je treba člen 28(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v tej zadevi, ki za namene predaje prosilca za mednarodno zaščito iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico dovoljuje pridržanje za največ dva meseca, če ni tehtnih razlogov, da se pridrži za daljše obdobje, če pa taki tehtni razlogi obstajajo, se lahko pridrži največ tri mesece, oziroma če je verjetno, da bo zaradi pomanjkljivega sodelovanja prosilca izvedba te predaje trajala dlje, ali je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna, največ dvanajst mesecev.

V. Predlog

96. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanja, ki jih je predložilo Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (višje upravno sodišče v Stockholmu, ki odloča o zadevah v zvezi s priseljevanjem, Švedska), odgovori:

1. Člen 28(3), prvi pododstavek, Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, je treba razlagati tako, da imata v položaju, kot se obravnava v tej zadevi, ko je država članica, ki daje zahtevo, pridržala prosilca za mednarodno zaščito, potem ko je država članica, na katero je zahteva naslovljena, privolila v njegov ponovni sprejem, ti državi članici na voljo šest tednov od pridržanja prosilca, da izvedeta njegovo predajo.
2. Člen 28(3), tretji pododstavek, Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da imata v primeru, ko je prosilec vložil pritožbo zoper odločitev o predaji ali zahteval ponovni pregled te odločitve, zadevni državi članici na voljo šest tednov za izvedbo predaje prosilca za mednarodno zaščito, ko preneha veljati odločilni učinek pritožbe zoper odločitev o predaji ali ponovnega pregleda te odločitve, če je odlog samodejen v smislu člena 27(3)(a) te uredbe, če so ga sprejela pristojna nacionalna sodišča v okviru člena 27(3)(b) navedene uredbe ali če je zanj zaprosila zadevna oseba na podlagi člena 27(3)(c) te uredbe.
3. Člen 28(3) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot se obravnava v tej zadevi, ki za namene predaje prosilca za mednarodno zaščito iz države članice, ki daje zahtevo, v odgovorno državo članico dovoljuje pridržanje za največ dva meseca, če ni tehtnih razlogov, da se pridrži za daljše obdobje, če pa taki tehtni razlogi obstajajo, se lahko pridrži največ tri mesece, oziroma če je verjetno, da bo zaradi pomanjkljivega sodelovanja prosilca izvedba te predaje trajala dlje, ali je pridobitev potrebnih dokumentov dolgotrajna, največ dvanajst mesecev.